

LIBERTATEA — MOȘTENIREA BISERICII ADEVĂRATE

„Hristos ne-a eliberat ca să fim liberi. Rămâneți deci tari și nu vă supuneți iarăși sub jugul robiei!” — Galateni 5:1.

Evenimentele schimbătoare și împrejurările din zilele noastre i-au pus pe mulți din poporul credincios al lui Dumnezeu să reexamineze și să cerceteze Scripturile mai mult ca oricând până acuma, pentru a descoperi care sunt principiile de bază ale libertății, comunității și unității creștinești. Deci, iubitorilor, să mergem întotdeauna la Scripturi și din ele să învățăm adevărul, atât despre aceste puncte cât și despre orice alt subiect important al credinței și al procedurilor noastre. Proba din urmă a creștinului este iubirea. Iar spiritul despărțirii și spiritul de partid nu poate sta când este obținută aprobarea divină.

Adevărata libertate este cea dintâi mare binecuvântare ce vine asupra noastră, când noi devenim urmași ai Domnului Isus Cristos. Cătușele robiei sunt rupte și a început adevărata libertate, libertatea din sclavia vinovăției și puterea păcatului (Romani 5:1; 6:12-14); libertatea conștiinței care cere libertatea să examineze amândouă părțile subiectului care privește viața și serviciul vieții noastre creștine. Da, într-adevăr, este datoria noastră de a proceda astfel, atât cât ne permit împrejurările și capacitățile noastre. „Cine răspunde fără să fi ascultat, face o prostie și își atrage rușinea.” — Proverbele 18:13.

Pavel ne previne față de spiritul de partid

Libertatea creștină înseamnă a fi liber de sectarism, a nu fi legat de secte, de partide ale oamenilor. Cuvântul „sectă” înseamnă diviziune, sau a fi izolați. Totuși a fi despărțiți de o sectă nu înseamnă sectarism, deoarece despărțirea de secte este necesară. Spiritul sectar este spiritul și dispoziția de a despărți și separa pe poporul lui Dumnezeu, ridicând garduri de crezuri sau așezând anumite granițe și limite și pietre de încercare pentru comunitate și membrărie așa cum nu sunt aprobate de Cuvântul lui Dumnezeu. Un astfel de spirit de partid este despărțirea de Biserica adevărată, unde domnește numai adevărata libertate creștină. Despre aceasta a scris fratele Russell foarte potrivit:

„Primul pericol împotriva căruia Sf. Pavel a prevenit Biserica, a fost sectarismul, și atunci el a supravegheat cel puțin ca să nu se formeze mari secte de Paveliști sau Apoloniști. Dar ca de obicei marele dușman, fiind împiedicat într-o direcție, s-a îndreptat către celalaltă extremă și a încercat să insiste pe o unicitate foarte diferită de cea învățată de Domnul și apostolii Săi. Această încercare a avut ca scop, ca fiecare membru recunoscut al Bisericii să creadă la fel, chiar și în cele mai mici amănunte ale doctrinei creștine. Această încercare s-a dezvoltat în cele din urmă la papism, unde fiecare subiect al doctrinei a fost hotărât de papi și de concilii; și fiecare om, care a dorit să fie recunoscut ca un membru al Bisericii, a fost silit să primească pe deplin aceste hotărâri și să mărturisească că aceste hotărâri formează și credința sa proprie; pe când aceasta în nici un înțeles n-a fost credința sa proprie, ci o credință însușită. În general ele (hotărârile) au fost primite în mod orb sau au fost exprimate, în mod fățarnic cu condiție restrictivă tacită. Dar aceasta n-a fost în nici un caz unitatea la care insista Sf. Pavel. El a insistat la o unitate de inimă și de spirit, și nu la una nepăsătoare, fără inimă sau fățarnică. El a susținut unitatea după cum este rezultatul natural al folosirii libertății proprii, pe care o avem în Cristos: de a cerceta și a crede Scripturile și a crește în har și cunoștință, unde „fiecare să fie deplin convins în mintea lui” și bine înrădăcinat și întemeiat în singura credință care este așezată în Scriptură. — Romani 14:5.

Principii de bază ale libertății, unității și comunității.

Sunt șapte lucruri care stau în legătură cu posesia și bucuria libertății, unității și comunității creștine. Schimbări în acest număr, fie prin adăugarea unora, sau prin ștergerea altora, vor păgubi sau vor distruge aceste daruri incomparabile.

Întâi vom menționa darul credinței în Cristos și rămânerea în Cuvântul Său, fiindcă el cuprinde în sine pe toate celelalte daruri: „Deci Isus a zis iudeilor care crezuseră în El: «Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi»”. — Ioan 8:31,32.

Al doilea este cel al primirii spiritului. Creștinii galateni au fost în primejdie de a ajunge din nou în legătura robiei, prin anumiți învățători veniți printre ei, care îi învățau că erau necesare unele rețineri în plus, pentru a te bucura de deplina libertate, în care Cristos i-a făcut liberi. Pentru a-i preveni față de acești învățători falși și a-i

elibera de această eroare, apostolul a scris: „O, galateni fără minte! Cine va fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră Isus Hristos a fost prezentat ca răstignit? Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele legii ați primit voi Duhul, sau prin auzirea credinței?” — Galateni 3:1,2.

Al treilea lucru important este a ajunge la convingerea că Dumnezeu este „Tatăl nostru”. Noi citim: „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: «Ava, Tată!»” — Romani 8:15.

Al patrulea este experiența unui „singur botez”. „Nu știți că toți câți am fost botezați pentru Hristos Isus am fost botezați pentru moartea Lui?” — Romani 6:3.

Al cincelea este a deveni membru în acel singur Corp — Biserica. „Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare, dar toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup”. — 1 Corinteni 12:12, 13.

Al șaselea este a fi conceput într-o singură speranță. „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestrăicătoasă și nepătată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi.” — 1 Petru 1:3,4.

Al șaptelea este gustarea aceleiași credințe prețioase. „Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei care au primit o credință la fel de prețioasă ca a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. — 2 Petru 1:1.

Păstrați numai prin spirit

Libertatea creștină poate fi păstrată numai atunci când ținem în mod hotărât la aceste șapte puncte, după cum citim: „Deci, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidindu-vă în El, întăriți în credință, după cum ați fost învățați, și sporind în ea cu mulțumiri. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.” (Coloseni 2:6-10) Și iar: „Nimeni să nu vă răpească premiul, făcându-și voia lui însuși, în smerenie falsă și închinare la îngeri (trimiși omenești) ... neținându-se strâns de Capul” — Coloseni 2:18,19.

Cei care au experimentat aceste binecuvântări care sunt asociate cu aceste șapte de credință sunt legați împreună prin legăturile tovarășiei și unității. Această libertate binecuvântată, tovarășie și unitate pot fi menținute numai prin străduință serioasă, prin spirit. „Vă îndemn, deci, eu cel întemnițat în Domnul să umblați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelunga răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste și căutând să păstrați unirea Duhului și legătura păcii” (Efes. 4:1-3). Aceasta va cere străduință serioasă pentru că Satan are imitațiile sale pentru acestea și întotdeauna caută să-i ducă de la adevăr la eroare. Această unitate, tovarășie și libertate binecuvântată vor cere să folosească toate darurile spiritului. „De aceea este zis: «Suind-se la înălțime, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.» ... Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos (Efes. 4:8-13).

Aceste șapte adevăruri fundamentale sunt toate care sunt necesare pentru a ne bucura de binecuvântata comunitate, unitate și libertate. Apostolul le amintește pe toate împreună: „Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre; este un singur Domn, o singură credință, un singur botez; este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți și este în noi toți.” — Efeseni 4:4-6.

Cuvintele apostolului pot fi rezumate după cum urmează:

1. Autorul unității — „un singur Dumnezeu și Tată”;
2. Centrul unității — „un singur Domn”;
3. Ușa la unitate — „un singur botez”;
4. Legătura unității — „un singur corp”;
5. Natura unității — „un singur spirit”;
6. Scopul unității — „o singură speranță a chemării”;
7. Crezul unității — „o singură credință”.

Care este singura credință?

Tocmai cu privire la punctul amintit ultimul, Satan încearcă foarte des să nimicească moștenirea scumpă a creștinului. Cât de important este deci a ști care este credința despre care se vorbește aici. Să observăm cu îngrijire ceea ce a scris Fratele Russell despre aceasta:

„Singura credință, pe care toți trebuie să o susțină, a fost una foarte simplă; a fost atât de simplă, încât oricine, fie învățat ori neînvățat, a putut s-o înțeleagă și să fie deplin convins în cugetul său despre ea. Aceasta nu a fost o adunătură de mistere absurde fără nici un înțeles și contrare rațiunea și cu Biblia ca să fie înghițite de către ignoranți cu credulități și de cei învățați cu ipocrizia tacită ea este atât de simplă, atât de clară, atât de rațională, încât toți urmașii cinstiți ai lui Cristos pot fi deplin convinși în mintea lor despre adevărul ei.

„Care este această singură credință? Pavel a așezat principiile fundamentale ale acestei credințe după cum urmează: „V-am învățat înainte de toate (înainte de toate — ca adevăr sau învățătură fundamentală, pe care trebuie să se clădească și cu care să fie în armonie toate celelalte învățături), așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3,4). „Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care s-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; această mărturie a fost dată la timpul ei” — 1 Timotei 2:5,6.

„Într-un cuvânt, aceasta este mărturisirea păcatelor și neputința noastră de a ne ajuta; aceasta recunoaște planul de iubire a lui Dumnezeu pentru răscumpărarea noastră. Ea arată că moartea Domnului nostru a fost prețul pentru răscumpărarea noastră, și că iertarea (îndreptățirea) și împăcarea cu Dumnezeu și restatornicirea credincioșilor vine ca rezultat al credinței în acest Răscumpărător, la timpul convenit, când acesta se va face cunoscut tuturor.

Această scurtă propoziție conține întreaga Evanghелиe în același înțeles în care o ghindă conține un stejar. Fără această sămânță a Evanghелиe niciodată nu se poate ajunge Evanghелиa adevărată; prin urmare asupra acestuia trebuie să punem o mare importanță ca un test al comunității creștine. Aceasta trebuie să o conțină, altfel Evanghелиa nu este primită. Când aceasta este conținută, atunci ne-am Evanghелиa este primită ... Această adevărată Evanghелиe, această simplă credință, care poate fi ușor înțeleasă și propagată chiar și de cel mai slab copil în Cristos, trebuie să fie credința — și anume întotdeauna și în asemenea formă — și pentru cel mai dezvoltat fiu al lui Dumnezeu. Această singură credință (și nu ramificația fără număr și particularitățile credinței, care ies din ea) a arătat-o Pavel ca măsură sau probă pentru toți care pretind a fi creștini. Toți consacrații, care sunt de acord cu acest etalon sau adevăr fundamental, sunt recunoscuți de Pavel ca aparținând Bisericii. Oricât ar crește membrele în har, cunoștință și iubire, totuși, întotdeauna trebuie să existe armonia în credința și comunitatea Bisericii, dacă toată creșterea se întâmplă în armonie cu acest adevăr fundamental.

Greșeala trecutului

„Aici a fost o bază desăvârșită pentru unitate, care a permis tuturor să se ridice pe diferite trepte ale dezvoltării personale în adevăr, și care a păzit pe fiecare împotriva erorilor. Pentru că, dacă acest crez simplu ar fi făcut astăzi ca model cu care să se verifice toate doctrinele, atunci am ajunge foarte ușor să respingem fiecare eroare, și Biserica s-ar putea uni într-un singur Domn, o singură credință și un singur botez.

„Străduințele de a constrânge pe toți oamenii să creadă toate punctele la fel, au culminat apostasie și au condus la dezvoltarea marelui sistem papal; și prin aceasta „Evanghелиa”, „singura credință”, care a fost predicată de Pavel și de ceilalți apostoli, s-a pierdut; ea a fost îngropată în mulțimea decretelor neinspirate ale papilor și conciliilor. Unitatea Bisericii timpurii, care se baza pe Evanghелиa simplă și era întărită prin iubire, a dat loc constrângerii Bisericii Romane, unei înslăviri a copiilor lui Dumnezeu; și în această dejosire sunt încă și astăzi mulți bolnavi și suferinzi” (Z. '08 - 117, 118)..

Fratele Russell a spus că: „Locul adevărat al adevăratului învățător și cercetător al Bibliei este afară de toate legăturile omenești, unde el este liber să examineze și să se hrănească cu toate părțile Cuvântului bun al lui Dumnezeu și neîmpiedicați să-L urmeze pe Miel, oriunde îi conduce” (Vol. III, pag. 145).

„Fiecare, care a ajuns să se facă părtaș la libertatea fiilor lui Dumnezeu și a fost deplin eliberat din legăturile Babilonului, trebuie să aștepte să întâlnească alte ispite din partea marelui adversar, care va încerca să-l lege cu alte legături sau să-l facă să cadă. Domnul permite aceste aspre încercări pentru ca, clasa care astăzi este căutată, să iasă la iveală și să se poată pregăti pentru serviciul Său în Împărăția Măririi” (Vol. III, pag. 188).

„Valoarea adevăratei libertăți în poporul Domnului nu poate fi prețuită destul de mult. Ea devine o parte a vieții sale proprii. În urma unei concepții greșite despre unitate, spiritul adevăratei libertăți a fost înăbușit în Biserică, scurt timp după adormirea apostolilor și a dus la „veacurile întunecate” cu toată ignoranța, superstiția, orbirea și persecuția etc. Mișcarea Reformei din secolul al XVI - lea a fost pur și simplu o trezire din nou al spiritului de libertate ... a libertății de a crede în conformitate cu liniile fundamentale ale învățaturii lui Cristos; al libertății de a crede în armonie cu aceste puncte mai departe, atât cât permit puterile de înțelegere și împrejurările, fără ca pentru aceasta să fii defăimat ca eretic sau persecutat de frați fie prin cuvânt sau prin fapt.

„Să dea Dumnezeu ca toți care sunt poporul Domnului și au gustat din libertatea în care Cristos i-a făcut liberi, să fie atenți ca ei să rămână mai departe în acea libertate; să dea Dumnezeu ca îndată ce s-ar face o încercare de a restrânge aceste puncte fundamentale, dacă nu mai repede, să părăsească pe deplin toate legăturile sistemelor omenești, pentru a rămânea statornici și credincioși Domnului, Mântuitorului nostru, Învățătorului și Regelui nostru.” (Z. '02 - 170).

Singura unitate adevărată, aceea a spiritului

Unitatea creștină nu este simplu ținerea împreună a aceluia care sunt absolut de acord în toate particularitățile doctrinei și în deosebite feluri și metode de serviciu, și nici ținerea împreună numai a aceluia, care lucrează împreună cu un canal omeneș și imperfect pentru un anumit serviciu; ea nu constă din întrebuințarea darurilor (învățăturilor) care aparțin unui anumit canal omeneș. Mai degrabă unitatea, care trebuie să existe în corpul lui Cristos, este arătată de apostol în mod clar ca unitatea spiritului; „căutând să păstrați unirea Duhului în legătura păcii” (Efeseni 4:3). Acest spirit se vede în deplinătatea sa, când primim mintea sau dispoziția lui Cristos, pe care El a manifestat-o înaintea Tatălui, a ucenicilor Săi și înaintea lumii. În această privință aflăm că, în legătură cu Tatăl Său, Domnul a arătat un spirit de dependență, supunere, plin de rugăciune și credincioșie; iar față de oameni, un spirit de jertfire și de purtarea crucii.

În lucrarea celebră „Istoria reformei” D'Aubigne ne dă cea mai clară și pătrunzătoare expunere a ceea ce constituie baza și esența unității creștine. Observă cu atenție următoarea declarație în rezumat:

„Așa cum toate membrele corpului meu au una cu alta o relație intimă, pentru că le animă aceiași viață, le face să acționeze același cap, așa fiecare creștin se găsește pe el însuși în mod real și de nedespărțit unit cu toți alți creștini printr-o relație identică cu același Mântuitor. Aceasta este ceea ce se numește „legătura sfinților”. Această legătură nu este numai un sistem, o doctrină, aceasta este o realitate, un fapt care există în lume atât de sigur ca și armonia membrilor aceluiași corp.

Nu poate fi nici o armonie creștină în Biserică dacă nu provine dintr-o realitate spirituală și interioară pe care le-am menționat. Partea noastră nu este să facem o armonie creștină, ci mai degrabă să o recunoaștem aceasta, să o manifestăm, să îndepărtăm obstacolele care o stingheresc de a avea drum liber. Armonia creștină trebuie să provină în primul rând de la toți care au armonia spiritului. Întreaga teorie a armoniei creștine se bazează pe aceste cuvinte ale ucenicului iubit: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel care l-a născut iubește pe cel născut din El.” (1 Ioan 5:1) Acest autor continuă să atenționeze împotriva greșelii făcute foarte adesea despre accentuarea importanței armoniei aparente când armonia interioară reală a spiritului nu există. Cităm:

„Mai departe eu nu pot ține secret frica mea ca nu cumva numai armonia formei să fie inevitabilă, nu manifestarea, ci înlocuirea armoniei interioare??? Îmi este frică că atunci când se pune multă constrângere pe armonie, structura ecleziastică, această armonie poate fi obținută pe cheltuiala structurii interne a creștinismului fundamental???

Biserica Romană este o tristă și izbitoare dovadă a pericolului pe care îl subliniez.

Câteva caracteristici importante

Unele caracteristici ale unității adevărate sunt: recunoașterea unui singur Cap, Cristos, ca autoritate a supremă în Biserică; recunoașterea Scripturilor ca suprema și definitivă hotărâre asupra tuturor întrebărilor care privesc Biserica; a pune aprecierea a ceea ce cineva poate gândi a fi cel mai bine pentru ajutor în locul al doilea; recunoașterea celor șapte adevăruri fundamentale, care sunt amintite în Efeseni 4:4-6, ca singurele esențiale comunității creștine: deplina libertate pentru fiecare de a studia și a crește în cunoștința spirituală și acordarea fiecăruia privilegiul de a-și exprima credința sa într-un mod rezonabil.

Adevărata comunitate creștină niciodată nu poate fi oprită de la cineva dintre cei care recunosc și experiențiază aceste binecuvântări, care stau în legătură cu cele șapte principii fundamentale, descrise de Pavel.

Aceia, care sunt în comuniune cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Cristos, sunt frații noștri — ai noștri să-i iubim, să-i servim și să ne dăm viețile pentru ei. Frica a ceea ce omul near putea face sau ceea ce poate veni din înțelegere greșită și alungare pentru că ne supunem legii sale, legii iubirii, acestei noi porunci nu va împiedica credințioșia de a servi sau a ne da viețile pentru frați.

Nimeni să nu vă amăgească

O reprivire atentă asupra istoriei Bisericii ne arată, că metodele adversarului adesea au fost să îndrepte atenția poporului lui Dumnezeu de la Cristos, Capul său adevărat, și de a o îndrepta asupra oricărui aranjament omenesc, fie aceasta un cap singuratic, muritor și de sine așezat sau o întreprindere omenească, sau organizație făcută de oameni etc. O astfel de persoană sau organizație este impusă Bisericii ca un învățător și conducător necesar în viața și serviciul ei. Și fiindcă o astfel de procedură înseamnă în mod hotărât, o încălcare a învățaturii apostolice, de aceea Spiritul sfânt nu lucrează sau nu învață prin acești învățători și rezultatul este, că Biserica mărturisită, de repetate ori a fost inundată de învățători și învățături false subversive adevărului, și astfel deviind de la adevăr a ajuns într-o decădere generală de la credință. Pentru ca urmașii Săi să poată fi în gardă împotriva unor astfel de pericole, Isus i-a îndemnat: „Vedeți să nu vă înșele cineva!” (Matei 24:4; seamănă Coloseni 2:4). Aceia, care mărturisesc a fi învățători, să fie probați prin cuvântul negreșit al lui Cristos și al apostolilor. Biserica a fost îndemnată să „cerceteze spiritele”, învățăturile și doctrinele etc.

Fratele Russell a explicat că „simpla pretenție a unui om de a fi un învățător, în nici un caz nu este o dovadă, că el este un atare prin numire divină. Că în Biserică se vor ridica învățători falși, care vor suci adevărul, a fost spus mai dinainte. De aceea, Biserica să nu primească în mod orb ceea ce învață un învățător, ci să examineze învățăturile acelora despre care are motive să creadă că ei sunt trimișii lui Dumnezeu, cu etalonul infailibil, Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ei „nu vorbesc după cuvântul acesta o fac pentru că nu este lumină în ei” (traducere engleză). Astfel în timp ce Biserica are nevoie de învățători și fără de ei nu poate să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu, ea totuși trebuie să simtă în fiecare membru — fiecare numai prin sine și pentru sine — posibilitatea de a judeca și a hotărî prin etalonul infailibil al Cuvântului lui Dumnezeu, dacă învățătorul este adevărat sau fals, și că pretinsul învățător este un învățător adevărat prin numire divină”.

Cristos, centrul unității noastre

În ce privește organizația Bisericii și ce este ceea ce unește pe creștini în Cristos, redăm mai jos următoarele explicații clare și conform Scripturilor, care ar trebui judecate și cumpănite cu îngrijire și rugăciune:

„Și în ce privește, «steagul» (în jurul căruia să ne adunăm): Ce este acesta? Este el o doctrină? Nu. Este el un sistem teologic? Nu. Este el o stăpânire bisericească? Nu. Este el un sistem de orânduiri, ritualuri sau ceremonii? Nici una din acestea. Luptătorii lui Dumnezeu nu luptă sub astfel de steaguri. Atunci care este steagul oștirii lui Dumnezeu? Să ascultăm și să recunoaștem. Acesta este Cristos. El este singurul steag al lui Dumnezeu și singurul steag al luptătorilor, care se adună în această lume, puși pentru a lupta contra oștirilor celui rău și a purta războaiele Domnului. Cristos este steagul în toate lucrurile. A avea un alt steag, ar însemna să ne facă incapabili pentru lupta spirituală, la care suntem chemați. Ca creștini, ce avem noi de a face cu luptele pentru un oarecare sistem teologic sau oarecare organizație bisericească? Ce valoare au în mintea noastră orânduiri, ceremoniile sau poruncile rituale ale sectarismului? Luptăm noi într-adevăr sub astfel de steaguri? Domnul să ne păzească! Teologia noastră este Biblia. Organizația Bisericii noastre este singurul Corp format prin prezența și ajutorul Spiritului sfânt și prin unirea noastră cu Capul nostru viu și înălțat la ceruri. A susține ceva ce e mai prejos decât aceasta, înseamnă a dezonoara pe adevăratul luptător spiritual.

„Ah! cât de mulți, din acei ce mărturisesc că aparțin Bisericii lui Dumnezeu, uită steagul lor propriu și se află luptând sub un alt steag. Noi putem fi convinși, că o astfel de situație conduce la slăbiciune, falsifică mărturia și împiedică progresul. Dacă noi stăm în picioare în ziua luptei, atunci nu avem voie să recunoaștem un alt steag decât pe Cristos și Cuvântul Său, Cuvântul viu și Cuvântul scris. În aceasta este siguranța noastră față de toți dușmanii noștri spirituali!”

Spiritul sfânt ne adună la Cristosul înviat

„Scopul lui Satan, cât și tendința inimii noastre proprii, este să ne oprim de la ceea ce spune Dumnezeu în orice lucru, în special cu privire la centrul unității noastre ca și creștini. Este o părere generală, că «sângele Mielului formează unitatea sfinților», aceasta înseamnă, că sângele este care formează centrul unității lor. Da,

acesta este sângele infinit de prețios al lui Cristos, care ne așează în mod personal ca închinători în prezența lui Dumnezeu; acesta este un adevăr binecuvântat. De aceea sângele formează temelia divină a comunității noastre cu Dumnezeu. Dar când noi, ca Biserică, vorbim de centrul unității noastre, trebuie să recunoaștem că Spiritul sfânt ne atrage la persoana lui Cristos, înviată și glorificată; și acest adevăr înalt dă comunității noastre ca creștini un caracter măreș și sfânt. Dacă noi luăm o stare mai joasă decât aceasta, atunci inevitabil trebuie să formăm o sectă sau un ism. Dacă ne grupăm în jurul unui rit, oricât ar fi de important, sau în jurul unui adevăr, oricât ar fi el de incontestabil, atunci ne facem un centru care este mai jos decât Cristos.

„De aceea, este cu mult mai important a judeca și a cumpăni consecințele practice, care rezultă din adevărul că noi suntem uniți cu un Cap înviat și glorificat în ceruri. Dacă Cristos ar fi pe pământ, atunci ar trebui să ne adunăm în jurul Lui aici; dar fiindcă El este înălțat la cer, Biserica își formează caracterul după poziția lui cerească. Astfel Cristos a putut să zică: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”. Și mai departe: „Și Eu Însuși Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.” (Ioan 17:16-19) Tot astfel citim și în 1 Petru 2:4, 5: „Apropiati-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos”. Dacă noi suntem uniți cu Cristos, atunci trebuie să fim uniți cu El așa cum El este și unde El este; și în măsura în care Spiritul lui Dumnezeu ne conduce mintea în înțelegerea acestui lucru, în aceeași măsură vom cunoaște felul nostru de purtare. Aceasta este poziția lui Cristos care arată caracterul poziției Bisericii, și poziția ei trebuie să arate întotdeauna caracterul purtării sale. Cu cât ne ținem mai stânși de Cristos, și numai de El, cu atât vom fi mai tari și mai siguri. A-l avea pe El ca apărătorul ochilor noștri, a rămânea în strânsă legătură cu El și a ne rezema pe brațul Său, aceasta este marea noastră siguranță morală”.

Dumnezeu a eliberat pe poporul Său în diferite timpuri

La diferite timpuri din istoria Bisericii lui Cristos s-a întâmplat că poporul lui Dumnezeu a deviat de la simplitatea originală a învățaturii și vieții a trebuit să se întoarcă iar la simplitatea originală. După cum știm noi toți, Reforma din secolul al XVI-lea a fost unul din aceste timpuri. Doctrina îndreptării prin credință în jertfa lui Cristos, fundamentul adevăratei vieți creștine cât și a fiecărei experiențe, a fost pierdută din vedere și păstrată doar de către puțini; și mărturia celor puțini a fost aproape redusă la tăcere. Dacă Dumnezeu vrea ca adevărul Său să fie iar restabilit și să dea poporului Său libertate, atunci de obicei El face ca acesta să fie descoperit și pus în funcție prin una sau mai multe persoane; El întrebuițează apoi aceste persoane ca adevărul să fie predat și altora. Persoanele de care El s-a folosit în zilele Reformei, au fost, printre altele, Luther, Zwingli, Knox, Calvin, Wesley și alții.

Marea mișcare protestantă, care a început atât de bine și a mers înainte cu un succes atât de minunat, s-a cufundat în mod treptat în sectarism, și în loc să facă să progreseze în lucrarea restaurării altor adevăruri pentru Biserică, a culminat într-o altă apostazie. Totuși, a fost intenția lui Dumnezeu ca în aceste zile de pe urmă toate „vasele sfinte” (adevărurile scumpe) să fie restabilite la locul lor în „templu”. În scopul acesta Dumnezeu a ridicat un alt „vas pământesc”, care să treacă prin experiențe deosebite în cercetarea adevărului și acele experiențe care l-au făcut în stare să fie instrumentul pentru această mare lucrare — lucrarea secerișului. Mișcarea sub conducerea sa înțeleaptă a prosperat întocmai ca și alte mișcări ale Reformei și a luat o proporție considerabilă, adunând în jurul ei mulți care au fost binecuvântați în mod abundent, în măsura în care au putut să cunoască iubirea lui Dumnezeu pentru creaturile Sale.

Acestui serv al lui Dumnezeu nici în cel mai mic înțeles al cuvântului nu i-a trecut prin minte, ca el să formeze din opera vieții sale o altă organizație sectară; deoarece atât pretenția cât și sensul real al tuturor veștilor sale, pe care deja le-am amintit, arată clar, că el a fost în mod hotărât opus sectarismului. El a învățat că singura legătură, care trebuie să lege pe copiii lui Dumnezeu laolaltă, este numai legătura iubirii și a intereselor comune în cauza Domnului, care se bazează pe două declarații fundamentale ale lui Dumnezeu: pe credința în jertfa de răscumpărare a lui Cristos și pe deplina consacrare de a face voia lui Dumnezeu. Singurul scop al organizației, (una pur comercială), care a fost formată de acest serv al lui Dumnezeu, când au fost puțini asociați cu el a constat din aceea de a uni străduințele și ostenele tuturor pentru a duce adevărurile scumpe la consacrării Domnului și de a vesti „veștile bune” ale Împărăției lui Dumnezeu care se apropie. În aceste prime zile nici unul nu s-a gândit la aceea, că această operă să devină odată o sectă religioasă. Adevărurile binecuvântate au venit prin servul lui Dumnezeu, care niciodată n-a pretins o poziție mai bună decât oricare alt

urmaș al lui Isus Cristos, a cărui privilegiu a fost de a fi un deget arătător îndreptând poporul lui Dumnezeu înapoi la „cărările vechi”.

Probele deosebite din aceste zile de pe urmă

Fiindcă noi trăim în zilele de pe urmă din istoria Bisericii, timp despre care Învățătorul nostru a zis, „Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor culege din împărăția Lui toate pricinile de păcătuire și pe cei care practică fărădelegea” (Matei 13:41), putem fi siguri, că El nu va permite multă vreme ca un spirit rău și sectar să existe printre poporul Său credincios. Și de aceea, atât cât astfel de condiții sunt permise, este potrivit a aștepta o oarecare intervenție dumnezească pentru interesele poporului lui Dumnezeu, cu scopul ca ceea ce nu poate suporta aprobarea Sa să fie descoperit și făcut cunoscut, și celor credincioși să li se lămurească în mod clar în ce măsură mare a prins răul rădăcini.

Mulți frați astăzi, care sunt treji și priveghează stăruind în rugăciune, recunosc că de la moartea fratelui Russell, s-a dezvoltat în grupul studenților în Biblie din toată lumea o situație foarte gravă. Opera vieții iubitului nostru frate, după cum mulți cred, este în mare măsură discreditată și înlăturată. Societatea folosită de fratele Russell pentru răspândirea adevărului, a experimentat mari schimbări, astfel că publicațiile, intențiile și activitățile lor sunt cu totul de un caracter deosebit de cel care a fost în timpul fratelui Russell. Schimbări în spirit, în serviciu și doctrină și-au aflat repede drum una după alta. Spiritul libertății în Cristos este înlocuit printr-o legătură la organizație omenească. De aceea, toți aceia, care umblă în evlavie adevărată cu Învățătorul lor, aud chemarea Sa, ca să se despartă de toate aceste societăți și legături nesfinte. Aceștia recunosc din nou nevoia de a sta în libertatea cu care Cristos i-a făcut liberi și să arunce de pe gâtul lor orice jug sau legătură, și acestea puse numai de un om, care singur s-a ridicat în Biserică, sau de o organizație omenească.

Mai mult decât atât aceia care s-au despărțit și au spiritul adevăratei unități și al iubirii lui Cristos, recunosc îndrumarea Învățătorului de a se asocia numai ca frați în Domnul după pilda și exemplul Bisericii primare instituită de Cristos și apostoli, care nu au recunoscut altă autoritate și nici un alt cap în Biserică decât acela care a zis: „Unul este Învățătorul vostru (Cristos), iar voi toți sunteți frați”. Astfel de ucenici devotați ai Domnului, care se ostensc a se întoarce iar la simplitatea apostolică, vor fi însuflețiți de spiritul toleranței și nu vor încerca a se aduce unii pe alții în supunere la păreri și interpretările lor personale cu privire la o concepție sau întrebare fără importanță a credinței; ei vor recunoaște temelia largă pentru comuniunea și unitatea creștină, după cum am arătat mai sus, și anume credința în sângele prețios al lui Cristos și consacrarea de a face voia lui Dumnezeu. Dacă aceasta a fost important pentru ucenicii Bisericii timpurii, a urma atât de strict îndrumările ce în acest timp au fost date prin Spiritul sfânt, atunci este tot atât de important ca ucenicii credincioși ai lui Cristos, astăzi să respecte aceste sfaturi. Ele au ca scop să păstreze curățenia credinței și să învețe temerea de Dumnezeu și să se supună influenței transformatoare a Spiritului lui Cristos. Astfel ei vor fi pregătiți, în viitorul apropiat, după cum noi credem, a auzi cuvântul de bun venit al Învățătorului nostru și a se împărtăși cu toți credincioșii Veacului Evanghelice la bucuriile, bogățiile și măririle nespuse de mărețe ale Bisericii învingătoare.

„Der Herold” 15 septembrie 1929